

Kurt Zeitzler

Stalingrad

editura

Miidecărți

Bragadiru - 2019

CUPRINS

Capitolul I	
Intențiile lui Hitler.....	7
Capitolul II	
Începe ofensiva de vară.....	11
Capitolul III	
Criză la Înaltul Comandament german	13
Capitolul IV	
Situația pe Frontul de Est	17
Capitolul V	
Raportul meu despre Frontul de Est	21
Capitolul VI	
Pregătirile germane	27
Capitolul VII	
Intențiile sovieticilor	33
Capitolul VIII	
Înainte de ofensivă.....	35
Capitolul IX	
Începutul ofensivei rusești	39

Capitolul X	
Planul lui Hitler și al lui Jodl.....	45
Capitolul XI	
Perspectiva devine dramatică.....	51
Capitolul XII	
Sovieticii închid cercul	57
Capitolul XIII	
"Fortăreața" Stalingrad.....	61
Capitolul XIV	
Armata a 6-a ar fi trebuit să spargă încercuirea?	65
Capitolul XV	
În așteptarea declanșării ofensivei conduse de Manstein	75
Capitolul XVI	
Încercări de eliberare a Armatei a 6-a	81
Capitolul XVII	
Ultima speranță	85
Capitolul XVIII	
Decorați la sfârșitul lunii decembrie.....	91
Capitolul XIX	
Sovieticii cer predarea Stalingradului.....	97
Capitolul XX	
Sfârșitul	107
Capitolul XXI	
Concluzii.....	111

Capitolul I

INTENȚIILE LUI HITLER

Planificând ofensiva din vara anului 1942, Hitler intenționa, în primul rând, să ocupe orașul Stalingrad și Caucazul.

Punerea în aplicare a acestor intenții ar fi fost, cu siguranță, de mare importanță. Dacă armata germană ar fi reușit să ajungă la Volga, în regiunea Stalingrad, și astfel să taie principala linie de comunicare rusească, care mergea de la nord la sud, și dacă petrolul caucazian era direcționat pentru a satisface nevoile militare germane, atunci situația din Est s-ar fi schimbat radical, iar speranțele noastre pentru un rezultat favorabil al războiului ar fi crescut mult. Așa gândea Hitler.

După ce atingea aceste obiective, dorea să trimită mai multe divizii blindate în India prin Caucaz.

Totuși, ar fi trebuit să țină seama de situația reală.

Obiectivele militare ar fi trebuit să fie întotdeauna în contrapondere cu forțele disponibile. Din punct de vedere pur tactic, nu era suficient să se atingă obiectivul - era important să se consolideze obiectivul capturat. Dacă nu se făcea acest lucru, operațiunea ofensivă, indiferent cât de bine era executată, va fi încă de la început un eșec, dacă nu chiar o înfrângere totală.

În primăvara anului 1942, linia noastră de front era situată la 500 km vest de orașul Stalingrad. Caucazul era și mai departe, la o distanță de peste 600 de kilometri.

O întrebare firească se pune: existau suficiente resurse pentru a cuceri simultan aceste două zone atât de îndepărtate de linia frontului nostru? Răspunsul a fost, nu. Era posibil să găsim forțele necesare pentru două operațiuni? Această întrebare i-a fost pusă lui Hitler de către consilierii săi militari, iar decizia lui, din câte știu, a fost propusă de generalul Jodl. Aceasta a constat în aducerea pe front a unor divizii noi din partea aliaților Germaniei. După care, pe frontul din Est, se puteau concentra forțele necesare punerii în aplicare a intențiilor lui Hitler pentru campania din anul 1942. Aceasta a fost prima greșeală fatală din anul 1942.

Fiecare soldat german care a luptat în Est, în anul 1941, a văzut că trupele aliaților noștri nu au îndeplinit cerințele războiului în acest teatru dur al operațiunilor militare. În anul 1941, trupele aliaților noștri erau formate în principal din detașamente mici - unități alese, care de obicei au luptat ca parte a formațiunilor germane. În anul 1942, aceste trupe străine au fost consolidate în corpuri omogene naționale și chiar în armate care au luptat la distanțe mari de țara lor. Era destul de evident că astfel de legături ar putea pune în pericol întregul nostru front de Est. Dar Hitler a fost intoxicat cu cifre, a văzut doar cum a crescut numărul diviziilor pe hărțile sale. Predecesorul meu ca șef al Statului Major General al Armatei, generalul Halder, a înțeles cu siguranță ce pericole se ascundea în această privință și i le-a arătat în mod evident lui Hitler.

Capitolul II

ÎNCEPE OFENSIVA DE VARĂ

Ofensiva a început la sfârșitul lunii iunie. În față au atacat trupele germane, urmate de trupele aliaților noștri. Ofensiva a fost efectuată de două Grupuri de Armate. În stânga era Grupul de Armate B, sub comanda Feldmareșalului von Bock, mai târziu înlocuit, iar în dreapta era Grupul de Armate A, comandat de Feldmareșalul List. Cartierul General al lui Hitler a fost mutat din Prusia Orientală în Ucraina, în localitatea Vinnița.

Începutul campaniei a fost marcat de o serie de victorii. În iulie, orașele Krasnodar și Stavropol au fost ocupate și au fost luați mulți prizonieri. La sfârșitul lunii august, steagul german a fost ridicat pe Elbrus, cel mai înalt punct din Munții

Caucaz. În același timp, trupele noastre înaintate au ajuns la Volga, în zona orașului Stalingrad.

Astfel, se părea că primul nostru obiectiv a fost atins. Dar, din păcate, a fost doar o iluzie. Curând atacul nostru a fost suspendat. Ne-am oprit înaintarea și în Caucaz, iar în regiunea Stalingrad, rușii au început să arate o rezistență disperată.

Capitolul III

CRIZĂ LA ÎNALTUL COMANDAMENT GERMAN

Primul semn că atacul nostru suferă a fost îndepărtarea Feldmareșalului List din postul său. O vreme nimeni nu a fost numit în locul său.

La sfârșitul lunii septembrie, generalul Halder a fost îndepărtat din funcția de șef al Statului Major General al Armatei. În acel moment eram șeful unui Grup de Armate. În mod neașteptat și fără a fi informat, m-au sunat de la Cartierul General al Înaltului Comandant Suprem al Armatei. Trebuia să mă prezint în fața lui Hitler. De îndată ce am ajuns la Cartierul General, Hitler, ca de obicei, a vorbit câteva ore. Era imposibil să-i întrerupi discursul, în care și-a exprimat

nemulțumirea profundă față de cursul evenimentelor de pe frontul estic și eșecul ofensivei. Ca de obicei, Hitler nu a căutat motivele reale ale înfrângerii. În acest caz, motivul a fost alegerea eronată a țintelor pentru ofensivă și lipsa de forțe și mijloace pentru îndeplinirea sarcinilor atribuite trupelor. Hitler a aruncat toată vina asupra trupelor și comandanților lor - era mult mai convenabil pentru el.

Dintr-o dată, el și-a încheiat discursul cu următoarele cuvinte: "*Deci, am decis să vă numesc ca șef al Statului Major General al Armatei.*" Era metoda obișnuită a lui Hitler.

Începând cu îndatoririle șefului Statului Major General al Armatei, am simțit imediat că, după eșecul ofensivei noastre din Est, o situație ciudată a apărut la Cartierul General al Comandantului Suprem. Pentru ofițerul care venea aici din linia a doua, această atmosferă, saturată de neîncredere și vrăjmășie, părea nu numai ciudată, ci pur și simplu incredibilă. Nimeni nu avea încredere în colegii săi, iar Hitler îi suspecta de trădare pe toți.

Mulți ofițeri, văzând că au căzut în dizgrație, și-au pierdut complet curajul. List și Halder nu erau singurele victime ale nebuniei lui Hitler. Și Jodl era în pericol să fie demis. Aceste schimbări făcute de Hitler au fost cauzate de armatele Frontului de Est în ansamblul său și mai ales de comandanții armatelor și grupurilor de armate. Fuhrerul ducea o viață complet izolată la Cartierul său General. Cu niciun general el

nu mai dădea mâna. La prânz sau la cină, prefera să se retragă. Când trebuia să participe la întâlniri de personal, intra, pleca cu răceală și cu sprâncenele arcuite a furie asculta rapoartele scurte ale consilierilor săi. Apoi, din nou, dădea din cap cu răceală și ieșea din încăpere.

List și Halder au devenit țapii ispășitori pentru eșecul operațiunilor din est. Supărarea temporară cu Jodl a avut, după cum am auzit, o poveste lungă și complicată. Jodl a fost cel mai apropiat consilier militar al lui Hitler. Hitler l-a trimis în Caucaz ca reprezentant personal. Trebuia să forțeze comandantii și trupele să reia acțiunile ofensive, cel puțin pentru a traversa Munții Caucaz. Dar Jodl, imediat după sosire, a constatat că trupele erau complet epuizate și că nu mai puteau trece la ofensivă.

Revenind la Cartierul General, Jodl i-a spus lui Hitler despre situația din Caucaz. Lui Hitler nu i-a plăcut să audă cele povestite de Jodl și a strigat: "*Trebuia să obligi comandantii și trupele să atace și să nu-mi raportezi că acest lucru este imposibil!*". Hitler a comparat raportul lui Jodl despre situația din Caucaz cu celebrul raport Hench din timpul Primului Război Mondial. Reprezentantul Înaltului Comandament al Germaniei, colonelul Hench, în 1914 a descris situația de pe Frontul de Vest într-o astfel de lumină încât conducerea a decis să se retragă. Hench a fost învinuit pentru înfrângerea forțelor germane de la Marna. Jodl se făcuse de rușine și a

apărut întrebarea de ce nu l-a destituit din funcția pe care o deținea. În locul lui ar fi trebuit să-l numească pe comandantul Armatei a 6-a.

Deci, în atmosfera care exista atunci la Cartierul General al lui Hitler, o discuție sinceră și obiectivă a situației era imposibilă. O astfel de situație ar fi trebuit să aibă un efect dăunător asupra desfășurării operațiunilor militare și o povară grea pentru forțele noastre militare.

Acestea au fost primele mele impresii ca șef al Statului Major General al Armatei.